

ského sporu. Podle § 79 ex. ř. může podle cizozemských exekučních titulů tam vyjmenovaných býti povolena exekuce jen tenkrát a jen tou měrou, když a pokud vzájemnost jest zaručena státními smlouvami nebo vládním prohlášením o tom vydaným a vyhlášeným ve Sbírce zákonů a nařízení. Vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924, uveřejněnou ve Sb. z. a n. pod čís. 131, byl uveden ve známost rozsah vzájemnosti zaručené předpisy německého civilního řádu soudního o exekuci podle cizozemských exekučních titulů. Podle těchto předpisů (§ 723 něm. c. ř. s.) je předpokladem vykonatelnosti pravomoc exekučního titulu (rozsudku). Podle § 328 něm. c. ř. s. nelze uznati cizozemský rozsudek, je-li povinný německým státním příslušníkem a nevstoupil-li do sporu, pokud obsílka nebo opatření, jímž byl spor zahájen, nebyla mu doručena ani ve státě procesního soudu, ani právní pomocí se strany německé. Německá vláda prohlásila podle oné vyhlášky, že při použití těchto zákonných předpisů v Německé říši, pokud lze souditi podle praxe tamních soudů, může býti exekuce vedena na základě všech usnesení a rozhodnutí čsl. soudů, jimiž se vyřizuje spor mezi stranami po řádném soudním řízení zaručujícím slyšení obou stran. Při tom nezáleží na tom, zda usnesení nebo rozhodnutí bylo vydáno ve formě rozsudku, či ve formě usnesení a zda skutečně strany ve sporu projednávaly. V oné vyhlášce je dále dodáno, že tudíž přicházejí v úvahu exekuční tituly uvedené v § 1 čís. 1, 2 a 3 ex. ř. Podle obsahu vyhlášky nezaručila tedy německá vláda vykonatelnost všech usnesení ve smyslu § 1 čís. 1 ex. ř. bez rozdílu, nýbrž jen těch, 1. jimiž jest spor o nárok vyřízen, t. j. právoplatně skončen, a jde tedy o usnesení právoplatné ve smyslu § 723 něm. c. ř. s., 2. a usnesení, jež byla vydána na základě řízení, které umožnilo oběma stranám slyšení ve smyslu § 328 čís. 2 něm. c. ř. s. Ana jest v témže rozsahu zaručena vzájemná vykonatelnost německých rozsudků a usnesení v tuzemsku, bylo na vymáhající věřitelce, by podle §§ 54 a 55 ex. ř. v návrhu na exekuci tvrdila a prokázala shora uvedené podmínky vykonatelnosti, totiž pravomoc usnesení o uložení výživného, jakož i, že povinnému byla poskytnuta možnost slyšení v řízení, které předcházelo vydání prozatímního opatření. Ježto vymáhající věřitelka to ani netvrdila, ani neprokázala, nemohlo býti jejímu návrhu na exekuci vyhověno. Nezáleží za těchto okolností na tom, zda je potvrzena německým soudem vykonatelnost usnesení, tvořícího exekuční titul. Tato vykonatelnost jest podle § 79 ex. ř. také podmínkou vykonatelnosti v tuzemsku, ale nestačí, nejsou-li splněny podmínky další. Nedosti jasným tvrzením stěžovatelů, že chybí průkaz o tom, že skutečně ještě trvá právní prostředek, na jehož trvání bylo prozatímní opatření povoleno, pokud je mu rozuměti tak, že stěžovatelé pokládají za podmínku povolení exekuce i průkaz o trvání sporu, na jehož dobu bylo výživné uloženo, netřeba se rovněž obíratí vzhledem k tomu, co bylo řečeno. Konečně jest podotknouti, že zajišťovací exekuci nelze podle nepravoplatného cizozemského exekučního titulu ani povolit, jak bylo již blíže odůvodněno v nálezu uveřejněném pod čís. 11.468 sb. n. s.

Čís. 12150.

Neobsahoval-li rekurs (v nesporném řízení) určitý a přesný rekursní návrh, aniž se ho bylo lze domyslíti z jeho obsahu a z vývodů, nelze

rekurs vyřídití věcně. Nedostatek rekursního návrhu není formální, nýbrž věcnou vadou.

Do usnesení, jímž uložena pořádková pokuta liknavým členům správní rady akciové společnosti, není oprávněna k rekursu akciová společnost.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, R I 943/32.)

Rejstříkový soud uložil akciové společnosti, by podala řádnou, patřičnými doklady opatřenou opověď nových správních radů, a uložil členům správní rady pořádkovou pokutu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu akciové společnosti.

Důvody:

Dovolací rekurs, čelící proti souhlasným usnesením soudů nižších stolic, uplatňuje ve smyslu § 46 (2) zákona čís. 100/31 Sb. z. a n. nezákonnost a rozpor se spisy. Nezákonnost spatřuje rekurentka v tom, že rekursní soud neučinil usnesení o okolnostech, uvedených v odstavcích I. až IV. jejího rekursu proto, že neobsahovaly rekursní návrh. Rekurentka míní, že toho není třeba, poněvadž § 520 c. ř. s., jednající o rekursu, nenařizuje takové formální náležitosti jako pro odvolací spis § 467 c. ř. s. a mimo to, že k rekursu byla připojena vrácená jí opověď a uvedeny v něm v jednotlivých odstavcích I. až IV. rekursní důvody. Rekurentka však přehlíží, že podle §§ 74, 76 c. ř. s. každé podání na soud má obsahovati návrh, o němž má soud rozhodovati, a v druhém odstavci § 520 a v posledním odstavci § 506 c. ř. s. je nařízeno, jaký další obsah má rekurs míti. Nedostatek rekursního návrhu není formální, nýbrž věcnou vadou, takže řízení podle §§ 84, 85 c. ř. s. tu nemá místo. Podle prvé věty § 14 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. mají písemná podání v řízení nesporném vyhovovati obecným náležitostem podání v řízení sporném. V souzeném případě rekurs neobsahoval ve skutečnosti určitého a přesného rekursního návrhu, pokud se týče odstavců I. až IV., a ani z obsahu rekursu a z jeho vývodů nelze jej domyslití a právem vyslovil rekursní soud, že proto nemůže v tom směru učiniti usnesení.

Pokud rekurentka spatřuje nezákonnost a rozpor se spisy v napadeném usnesení proto, že rekursní soud jí nepřiznal právo k rekursu proti výroku soudu prvé stolice o uložení pořádkové pokuty liknavým členům správní rady, není dovolací rekurs opodstatněn. Uložení pořádkové pokuty je soudním opatřením, postihujícím jen tu osobu, která nedbá povinností soudem jí uložených, a to po předchozím vyzvání, by soudnímu příkazu do určité lhůty bylo vyhověno (§ 12 uv. zák. k obch. zák., čl. 26 obch. z.). V případě, o nějž jde, byla uložena pořádková pokuta členům správní rady rekurující společnosti, nikoli jí, jež podala dovolací rekurs. Podle § 6 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. je účastníkem nesporného řízení ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo, kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. O přímém dotčení práv rekurentky oním rozhodnutím nemůže býti řeči, poněvadž se týká jiných právních podmětů, a pro posouzení takového

zásahu do práv je rozhodný hmotněprávní poměr postiženého k tomu, co je předmětem nesporného řízení. Ani právní zájem rekurentky nemůže přicházeti v úvahu, ana je samostatnou právnickou osobou (čl. 207, 213 obch. z.) odlišnou od akcionářů, pokud se týče od členů správní rady. Poněvadž na straně rekurentky není zákonných podmínek, by mohla býti ve smyslu § 6 zák. čis. 100/31 sb. z. a n. považována za účastnici, právem rekursní soud usoudil, že není oprávněna k podání rekursu v naznačeném směru.

Čís. 12151.

Výmaz zápisů uvedených v § 57 knih. zák. lze povolit i tehdy, byl-li po vydobytí poznámky pro zamýšlené zcizení nejdříve vykonán vklad vlastnického práva, ale nikoliv v poznamenaném pořadí, a teprve napotom, avšak ještě ve lhůtě § 55 knih. zák. bylo zažádáno o poznámku, že povolený již vklad vlastnického práva má poznamenané pořadí, a zároveň o výmaz zápisů vykonaných po poznámce pořadí.

Právo nabyté knihovní poznámkou podle § 53 knih. zák. nezaniká již tím, že byl před uplynutím lhůty, na niž byla poznámka pořadí povolena anebo před tím, než byl vykonán vklad v poznamenaném pořadí, povolen vklad vlastnického práva, avšak nikoliv v poznamenaném pořadí.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, R I 985/32.)

Pořadí pro zcizení bylo knihovně poznamenáno dne 30. října 1930, vklad zástavního práva za úvěrovou pohledávku 20.000 Kč stal se dne 12. listopadu 1930, právo vlastnické pro nabyvatele bylo vloženo dne 27. listopadu 1930, nikoliv však v poznamenaném pořadí. Žádostí ze dne 31. prosince 1930 domáhal se kupitel nemovitosti, by bylo pro něho vloženo vlastnické právo k nemovitosti v poznamenaném pořadí a by bylo vymazáno zástavní právo pro úvěrovou pohledávku. **K n i h o v n í s o u d** žádosti vyhověl, **r e k u r s n í s o u d** knihovní žádost zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle výkladu, který dal nejvyšší soud v rozhodnutí čis. 10681 sb. n. s. ustanovení § 57 knih. zák., jest právo na výmaz zápisů, které byly vymoženy ve příčině nemovitosti po podání žádosti o poznámku pořadí, úzce spjato s právem nabytým poznámkou podle § 53 knih. zák., a lze proto povolit výmaz zápisů, jež se staly po žádosti o poznámku pořadí (pro zcizení nemovitosti) jen tehdy, byl-li výmaz ten navržen zároveň se žádostí, podle níž byl povolen vklad zcizení nemovitosti v poznamenaném pořadí. Jde nyní o otázku, zda lze výmaz zápisů v § 57 knih. zák. uvedených povolit i v případě, o nějž jde, kdo po vydobytí poznámky pro zamýšlené zcizení byl nejdříve vykonán vklad práva vlastnického, ale nikoliv v poznamenaném pořadí, a teprve napotom, avšak ještě ve lhůtě § 55 knih. zák., bylo zažádáno o poznámku, že povolený již vklad práva vlastnického má poznamenané pořadí, a zároveň o výmaz zápisů vyko-